

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 273/21
30.9.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Драгане Миросављевић, председника већа, Јасне Беловић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници по тужби АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Дејан Синадиновић, адвокат из Београда, ул. Цетињска бр. 28, против туженог ББ из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Мирко Стојановић, адвокат из Београда, Булевар Арсенија Чарнојевића бр. 45, ради развода брака, вршења родитељског права, уређења личних односа и издржавања и по тужби ББ против тужене АА, ради развода брака, вршења родитељског права, уређења личних односа и издржавања одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П2 1032/19 од 20.01.2021. године, у седници одржаној дана 30.09.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П2 1032/19 од 20.01.2021. године у ставу другом, трећем, делу става четвртог којим је тужени обавезан да на име доприноса за издржавање мал. ВВ плаћа месечно износ од 15.000,00 динара почев од 20.01.2021.године с тим да доспеле а неисплаћене износе плати одједном, као и у ставу шестом, седмом, осмом, деветом, десетом, једанаестом, дванаестом и тринаестом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба туженог изјављена на део става четвртог изреке којим је одбијен тужбени захтев да се тужени обавезе да на име доприноса за издржавање малолетне ВВ за период од 20.01.2021.године па убудуће плаћа преко досуђеног и износ од још по 15.000,00 динара месечно као и захтев за исплату траженог и досуђеног износа почев од 20.06.2019.године до 20.01.2021.године, као и на став пети изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 1032/19 од 20.01.2021. године, ставом првим изреке, разведен је брак закључен између тужиле и туженог дана .... године у ..., уписан у матичну књигу венчаних, која се води за матично подручје ..., под

текућим бројем ... за .... годину. Ставом другим изреке, малолетно дете парничних странака ВВ, рођена .... године у ..., поверена је мајци – тужиљи, на самостално вршење родитељског права. Ставом трећим изреке, уређен је начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем – туженим по моделу ближе одређеном у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље, па је тужени обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета месечно плаћа износ од 15.000,00 динара и то почев од 20.01.2021. године, као дана пресуђења, па убудуће, путем поштанске упутнице законској заступници малолетног детета – тужиљи, сваког 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец, док ће доспеле, а неизмирене износе платити одједном у року од 15 дана од дана пријема пресуде, па је тужбени захтев тужиље за износ преко досуђеног, а до траженог износа од 30.000,00 динара, као и захтев за исплату траженог и досуђеног износа почев од 20.06.2019. године, као дана подношења тужбе до дана пресуђења, одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се уреди модел виђања малолетног детета и оца, тако што би се виђали сваке среде од 17,00 часова до 19,00 часова и сваке суботе од 10,00 часова до 17,00 часова. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог у делу у коме је тражио да се заједничко малолетно дете повери њему на самостално вршење родитељског права. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог у делу у коме је тражио да се уреди модел виђања малолетног детета са мајком, на тај начин што би се мајка и дете виђали сваке друге суботе од 12,00 до 15,00 часова у просторијама Центра за социјални рад или под надзором одговорног лица тог центра. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог у делу у коме је тражио да се обавезе тужиља да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа износ од 10.000,00 динара. Ставом деветим изреке, одређена је привремена мера, па је малолетно дете парничних странака поверено мајци на самостално вршење родитељског права. Ставом десетим изреке, делимично је усвојен предлог тужиље за одређивање привремене мере, па је тужени обавезан да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа месечно износ од 15.000,00 динара и то сваког 01-ог до 05-ог у месецу за текући месец, путем поштанске упутнице, законској заступници малолетног детета – тужиљи, почев од 20.01.2021. године, као дана пресуђења до правноснажног окончања овог поступка, док је предлог за одређивање привремене мере за износ преко одређеног, а до траженог износа од 30.000,00 динара одбијен као неоснован. Ставом једанаестим изреке, одређена је привремена мера, па је уређен начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем – туженим, по моделу ближе наведеним у том ставу изреке. Одређено је да ће привремена мера остати на снази до правноснажног окончања поступка и да евентуално изјављивање жалбе не задржава извршење решења. Ставом дванаестим изреке, одбијен је као неоснован предлог туженог да се одреди привремена мера којом би се малолетно дете поверило њему на самостално вршење родитељског права, а тужиља обавезала да доприноси издржавању малолетног детета у месечном износу од 10.000,00 динара, као и да се уреди начин одржавања личних односа малолетног детета са мајком, тако што ће се виђати сваке друге суботе од 12,00 до 15,00 часова у просторијама Центра за социјални рад или под надзором одговорног лица центра. Ставом тринаестим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, побијајући је у ставовима II-XIII жалбу је благовремено изјавио тужени из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 ЗПП, у вези члана 202 Породичног закона, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба делимично неоснована а делимично недозвољена.

У поступку пред првостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3,5,7, и 9 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности нити се жалбом туженог указује на постојање неке друге битне повреде која је могла бити од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да су парничне странке закључиле брак дана ... године и да имају ћерку, ВВ, рођену ... године. Тужилја се на "Ургентном центру" КБЦ Србије, у току 2018. године, лечила од епилепсије и анорексије. Од истих болести лечена је и у КБЦ "Драгиша Мишовић" у периоду од 08 - 21.04.2019. године, где јој је преписана терапија, али јој није било боље, због чега је престала да је користи, као и да иде на контролне прегледе у ту болницу, те се у фебруару 2019. године обратила Центру за психотерапију "Др Вишић" и тамо и даље редовно два пута недељно иде на контроле и више не пије лекове. Повод за отпочињање психотерапије био је увид да постоји проблематичан образац узимања хране, ниска телесна маса и дисфункционални односи у браку. У терапијски процес укључена је и малолетна ВВ, ради контроле тужилиног напретка у односу са њом и даљег побољшања мајчиних родитељских компетенција. Према извештају наведеног Центра од 04.07.2019. године, однос девојчице са тужилом је добар, топао и близак, девојчица не показује застрашеност, дистанцу или бес у контакту са њом. Тужилја делује хиперпротективно у контакту са девојчицом, али учи да смањује контролу и бригу и пушта је да самостално обавља задатке и активности које су у складу са њеним узрастом. Према извештају лекара специјалисте Института за ментално здравље Клинике за одрасле од 11.09.2019. године, на ком институту се тужилја такође лечила, утврђено је да је дошла на контролни преглед, са статусом еутемична, вербализује брачну проблематику, апстиненцију од алкохола, а код тужилје нису уочени знакови етилисаности као ни апстиненцијалне кризе. Тужилја се лечи од повратног депресивног поремећаја и поремећаја исхране и у задовољавајућој је ремисији. Такође, тужилја се редовно јавља нутриционисти у Дому здравља, ради мерења телесне тежине и консултација.

У првостепеном поступку је утврђено и да малолетна ВВ иде у трећи разред основне школе. Уџбеници коштају 6.800,00 динара, а школски прибор на годишњем нивоу око 10.000,00 динара. Трошкови за хигијену малолетне ВВ месечно износе 3-4.000,00 динара, а одеће и обуће 10.000,00 динара. Часови енглеског језика месечно коштају 2.500,00 динара, а ритмичка гимнастика 3.700,00 динара. За деџе рођендане на годишњем нивоу је потребно издвојити 20.000,00 динара. Излети преко школе коштају 3.000,00 динара, а једном годишње малолетна ВВ иде на екскурзију трошкови које износе око 26.000,00 динара. Претплату за мобилни телефон јој плаћа тужени. Месечни трошкови исхране тужилје и малолетне ВВ износе око 24.000,00 динара. Њене укупне месечне потребе процењене су на 34.000,00 динара, а минимална сума издржавања у време доношења одлуке износи 27.046,00 динара. Тужилја са малолетном ВВ живи у

породичној кући својих родитеља, у одвојеном стану површине 57м², који је по својој структури двособан. Запослена је и остварује зараду од 35.000,00 динара. Трошкови „Инфостана“ месечно износе 2.500,00 динара, трошкови струје између 1.000,00 и 5.000,00 динара, у зависности од тога да ли је летњи или зимски период, а порез на годишњем нивоу износи 6.000,00 динара. Месечна претплата за СББ износи 3.000,00 динара, за мобилни телефон плаћа месечно износ од 2.000,00 динара. Није кредитно задужена, не поседује аутомобил, а од непокретне имовине има стан у којем живи са дететом. Осим према малолетној ВВ нема обавезу издржавања ни према једном другом лицу. Не остварује допунски рад јер време после посла проводи са ВВ. Финансијски јој помажу родитељи тако што повремено купују нешто за њу, у износу од 2.000,00 до 3.000,00 динара месечно. Тужени са новом партнерком живи у изнајмљеном стану. Запослен је и остварује месечну зараду од око 35.000,00 динара. Плаћа месечну претплату за мобилни телефон малолетне ВВ у износу од 1.000,00 динара, за свој мобилни телефон плаћа 1.200,00 динара. Не поседује аутомобил, није кредитно задужен и нема обавезу издржавања других лица. На име издржавања малолетне ВВ плаћа 10.000,00 до 15.000,00 динара месечно.

Пре доношења побијане пресуде првостепени суд је прибавио мишљење органа старатељства, Градског центра за социјални рад, Одељење Палилула, које је дато на основу постојеће документације, дијагностичког интервјуа са мајком и малолетним дететом, сарадње са Градским центром за социјални рад, Одељење Савски венац који је обавио дијагностички поступак са туженим, као и са Центром за психотерапију "Др Вишић" и Институтом за ментално здравље. Произлази да су се тешкоће у породици странака појавиле у јануару 2020.године када је тужени телефоном изнео оптужбе да тужиља занемарује здравствене потребе детета, након чега је тужиља од стране стручног тима упозорена на последице уколико адекватно не одреагује што је тужиља одмах и учинила. Иначе, у разговору са малолетном ВВ утврђено је да јој је лепо и код оца и код мајке, да сматра да је њена кућа код мајке и да би волела тако да остане. Однос мајке и детета одговара типу сигурне привржености. Развој малолетне ВВ тече у складу са узрасним потребама, исказује усмереност на оба родитеља. Према извештају Центра за психотерапију "Др Вишић", који је орган старатељства имао у виду, малолетна ВВ и тужиља имају јако близак присан топао однос, тужиља је респонзивна, нежна у интеракцијама, а примећено је и да су јако усмерене једна на другу. Процењено је да развој малолетне ВВ тече у складу са узрасним потребама. Према стручном мишљењу вештака Института за ментално здравље, које је наведени орган старатељства такође имао у виду, тужиља је високо мотивисана за вршење родитељског права, има очувану родитељску способност, способна је за самостално вршење родитељског права и у родитељској улози испољава капацитете да препознаје и испуњава базичне и развојне емоционалне потребе малолетног детета. Према извештају Градског центра за социјални рад Одељење Савски венац, који је са туженим обавио дијагностички поступак, тужени изражава мотивацију да преузме бригу о малолетној ВВ и да са својом супругом остварује сарадњу на родитељском плану. Тужени поседује родитељске капацитете за задовољавање потреба малолетног детета, а актуелно постоји коректна комуникација и сарадња између родитеља на плану договора око дечјих потреба. На основу свега наведеног, узимајући у обзир досадашњи начин комуникације између родитеља, функционисање породице, узраст малолетног детета који му омогућава да партиципира у поступку, чињеницу да је дететова база адреса становања код мајке, коректно очувану комуникацију и сарадњу родитеља на плану

дечјих потреба, као и то да су судски вештачи проценили тужиљу као родитеља који је подобан са самостално врши родитељско право, мишљење Градског центра за социјални рад, Одељење Палилула јесте да је у најбољем интересу малолетне ВВ да буде поверена мајци на самостално вршење родитељске дужности, а да се са оцем виђа према моделу који је ближе наведен у овом извештају.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, након што је оценио да су се стекли законом прописани услови за развод брака, првостепени суд је донео одлуку о томе а потом је, имајући у виду узраст малолетног детета, околност да је мајка у досадашњем периоду имала примарну улогу у задовољавању емоционалних, друштвених и развојних потреба детета, да има очувану родитељску подобност и способна је за самостално вршење родитељског права, да испољава капацитете да препозна и испуњава базичне и развојне потребе детета, закључио да је у најбољем интересу малолетне ВВ да се повери мајци, тужиљи на самостално вршење родитељског права, па је о томе одлучио применом одредбе члана 6, 77 и 272 Породичног закона. Руководећи се најбољим интересом детета, са тим у вези потребом да буде у контакту са оцем, као родитељем са којим не живи и полазећи од предлога органа старатељства уз корекцију прилагођену наставним и ваннаставним активностима и орагнизационим могућностима родитеља (уместо средом одређено виђање једном недељно по договору странака), применом одредбе члана 6, 61 и 266 Породичног закона и члана 3 Конвенције о правима детета, одредио је модел виђања ближе описан у ставу трећем изреке побијане пресуде ценећи да ће се на тај начин обезбедити редован, несметан и континуирани однос детета са оцем. Имајући у виду потребе малолетне ВВ и ценећи могућности странака, њихове године живота, образовање, имовинске прилике, обавезу издржавања других лица, као и минималну суму издржавања прописану чланом 160 став 4 Породичног закона, првостепени суд је применом члана 154 и 160 и 162 Породичног закона, закључио да је тужени у могућности и обавези да на име свог доприноса за издржавање малолетне ВВ плаћа месечни износ од 15.000,00 динара коју обавезу је, због чињенице да све време доприноси њеном издржавању, досудио почев од пресуђења. Следстваено томе, одбио је противтужбени захтев да се малолетна ВВ повери туженом на вршење родитељског права, истовремено уреди начин њеног виђања са тужиљом и тужиља обавезе да доприноси издржавању. Ценаћи да су се за то стекли законом прописани услови и да је привремена мера неопходна ради правовремене и адекватне заштите интереса малолетне ВВ донео је одлуку као у ставу десетом и једанаестом изреке.

Правилност тако донете пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима туженог.

Тужени у жалби анализира садржину изведених доказа и оспорава њихову оцену, следствено томе и утврђено чињенично стање, али такви наводи су према оцено овог суда неосновани, с обзиром да је првостепени суд изведене доказе оценио у смислу члана 8 ЗПП и правилно утврдио све чињенице од значаја за одлуку о поверавању на самостално вршење родитељског права, издржавању малолетне ВВ и одржавању њених личних односа са туженим, а све у складу са чланом 6, 61, 77, 154, 160, 161, 162, 266 и 272 Породичног закона.

На тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да је у најбољем интересу малолетне ВВ да буде поверено тужили, за коју одлуку је дао јасне и потпуне разлоге, које прихвата и овај суд. Наиме, код утврђеног да су оба родитеља подобна за вршење родитељског права, али да малолетна ВВ са тужиљом има јако близак, присан, топао однос, да је тужилца у досадашњем периоду имала примарну улогу у задовољењу њених емоционалних, друштвених и развојних потреба, као и то да само дете осећа да је кућа у којој живи са тужиљом њена база те да би волела да тако остане, на којим околностима је и орган старатељства оценио најбољи интерес детета, правилно је првостепени суд поступио када је малолетну ВВ поверио тужили на самостално вршење родитељског права.

Неосновани су жалбени наводи туженог да је првостепени суд одлуку у овом делу засновао искључиво на извештају Градског центра за социјални рад, Одељење Палилула занемарујући мишљења дата од стране других медицинских установа на којима се тужилца лечила. Ово због тога што је наведени налаз и мишљење дат на свеобухватан начин, након анализе документације у списима предмета, обављеног дијагностичког интервјуа са мајком и малолетним дететом, као и извештаја Градског центра за социјални рад, Одељење Савски венац, који је обавио дијагностички поступак са туженим, као и извештаја Центра за психотерапију "Др Вишић" и Института за ментално здравље. Према извештајима свих наведених институција, тужилца има очувану родитељску подобност и способна је за самостално вршење родитељског права и у родитељској улози испољава капацитете да препозна и испуни базичне и развојне потребе мал. детета. Такође, не испољава знакове трајне или привремене душевне болести, привремене душевне поремећености и заосталог душевног развоја, нити знакове било ког облика алкохолизма или болести зависности, а болести од којих се лечи не утичу на смањење њених родитељских капацитета. Из наведеног, јасно произлази да налаз и мишљење органа старатељства према коме је у најбољем интересу детета да се повери мајци на самостално вршење родитељског права, није једнострано дат, нити је у супротностима са извештајима других институција, које су специјализоване да изврше процену родитељских капацитета тужилце, што је првостепени суд такође имао у виду.

Без утицаја на другачије одлучивање су наводи туженог да тужилца не води бригу о свом здравственом стању и да своје болести не држи под контролом, јер је напустила лечење у КБЦ "Драгиша Мишовић" и престала да пије терапију, која јој је тамо преписана, те лечење наставила у Центру за психотерапију "Др Вишић", који центар није медицинска установа. Ово због тога што тужилца има право да самостално одлучи о томе у којој ће се установи лечити, како то правилно закључује и првостепени суд, а осим тога у наведеном центру за психотерапију, у ком је тужилца наставила лечење, показује значајне резултате и напредак, како у погледу физичког изгледа и добијању на тежини, тако и на психолошком нивоу, у погледу решавања свакодневних животних проблема, а и односу са малолетним дететом.

С тим у вези, правилно је првостепени суд поступио када је мишљење органа старатељства прихватио и на истом засновао и одлуку о одржавању личних односа малолетне ВВ са оцем, туженим, водећи при том рачуна о узрасту, обавезама и потребама детета, као и обавезама и могућностима родитеља да ускладе своје обавезе

са дететом. И одлука о висини доприноса туженог издржавању малолетне ВВ је донета у складу са њеним узрастом, развојним и општим потребама, као и материјалним могућностима туженог. Тужени у жалби ниједним конкретним наводом овакву одлуку па на тај начин правилност побијане пресуде ни у овом делу није доведена у сумњу.

Како ни осталим жалбеним наводима туженог није доведена у сумњу законитост и правилност првостепене пресуде, како у погледу одлуке о главној ствари, тако ни у погледу одлуке о трошковима поступка, то је овај суд применом члана 390 ЗПП одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Како је одредбом члана 378 став 3 ЗПП прописано да је жалба недозвољена ако је жалбу изјавило лице које нема правни интерес за изјављивање жалбе, те како је тужени изјавио жалбу на став пети и део става четвртог изреке побијане пресуде, којим је делимично одбијен тужбени захтев, то је применом одредбе члана 387 став 1 тачка 1 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Имајући у виду да тужени није успео у другостепеном поступку, на основу члана 165 ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Миросављевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**